

ISABEL PALLARES I ROQUÉ

Dona i treball: queda massa feina a fer

Amb motiu del 8 de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora, cal fer manifestes l'anàlisi i la reflexió sobre el procés d'igualtat d'oportunitats. Una anàlisi aprofundida revela que no és el moment de celebrar res, sinó l'hora de demanar-nos quins passos reals es fan en pro d'aquesta igualtat.

Cal tenir en compte que la desigualtat per raons de sexe és un problema cultural i actual que té el seu reflex tant en el món laboral i sindical com en el món social. Així, és en la interrelació d'aspectes d'aquests tres camps que cal definir el nostre marc d'actuació. Des de la Intersindical-CSC som conscients que l'aportació que podem fer-hi és de posar damunt la taula els instruments dels quals disposem com a sindicat per propiciar un canvi en el camp laboral i sindical, sense descuidar la problemàtica social.

La situació del nostre mercat laboral exposa problemes molt concrets als quals haurem de plantar cara. En primer lloc, el problema de l'atur, molt generalitzat, troba el seu màxim potencial en la dona i més encara en la dona jove. Les xifres de l'atur femení doblen les del masculí; i les de les dones de 16-25 anys, que constitueixen el 36% de la desocupació catalana. Si bé és cert que l'any 1999 va augmentar la contractació femenina més d'un 18%, no podem ignorar-ne que la contractació era precària. Més del 90% d'aquests nous contractes eren temporals (eventuals, per obra o servei, interinatge, a temps parcial...), i només l'1,30% eren indefinits.

En el món del treball la promoció professional manté una barrera per la pervivència d'estructures organitzatives i productives reservades als homes. Els llocs de decisió, de prestigi social, i per tant els més ben retribuïts, són, en general, per als homes. Ens sembla, doncs, bàsic de trencar l'apriorisme segons el qual els homes tenen assegurada una responsabilitat pública i laboral i les dones una de privada.

Si tenim en compte que la legislació laboral vigent prohibeix la discriminació ens hem de

demanar per què hi ha aquesta desigualtat. Podem perfeccionar la legislació, però també hem de ser valentes, i valents, a l'hora d'exigir actituds i comportaments concrets. Les dones hem de comptar amb la solidaritat de tothom per poder trencar determinades inèrcies.

Però hi ha casos, especialment relatius a la igualtat de les dones en el món del treball i, sobretot, a la seva promoció professional, que no poden deixar d'irritar la Intersindical-CSC. No és permisible que una llei espanyola que vol conciliar la vida laboral i familiar tingui diferències tan significatives i vergonyoses amb relació a l'europea. Mentre el text comunitari destaca la importància del desenvolupament dels serveis d'ajuda a la família (llars d'infants, assistència a persones incapacitades...), l'executiu del PP potencia els permisos retribuïts

i les llicències perquè les responsabilitats familiars quedin sempre en mans de la família. Malauradament, la inèrcia social es tradueix en el fet que la dona treballa menys hores en el mercat laboral i dedica més temps a la família, fet que atempta directament contra la seva promoció professional.

A més, les dades són prou aclaridores i sobren comentaris: l'administració espanyola destina un pressupost per protecció social set vegades inferior al de la mitjana europea.

La presència de la dona en el món laboral i sindical, ha augmentat els darrers anys, però la seva presència en els òrgans de decisió de les empreses i sindicats no hi és gens proporcional. Lleis com la que acabem de comentar no contribueixen pas a normalitzar aquesta situació.

Per avançar en la igualtat en el món del treball l'eina insubstituïble és la negociació col·lectiva entre els agents socials, amb un veritable seguiment per assegurar-ne l'aplicació real. Si aconseguim de millorar la situació de la dona la feina, el fet es reflectirà en la seva situació social.

Secretària confederal de la Intersindical-CS

“Les xifres de l'atur femení doblen les del masculí. L'atur de les dones entre 16 i 25 anys constitueix el 36% de la desocupació catalana.”